

kommer § 3 til at lyde saaledes: Gennemførelsen af den i § 1 ommeldte Stationsudvidelse skal være betinget af, at der opnaas Overenskomst med Esbjerg Kommune om Tilvejebringelse af en ny Vej Vest for Stationen, saaledes at Kommunen skaffer de dertil fornødne Penge til Veje. Deri ligger jo ikke, at Vejen skal bygges i Morgen. Nej, der skal opnaas Overenskomst om en Vej, om, hvorledes den skal anlægges og Tiden for dens Gennemførelse, thi det er jo klart, at det er ikke for nogens Vedkommende nødvendigt, at selv om Stationen er bygget om et Aar, skal Vejen da være gennemført i sin hele Længde paa en Gang. Der mener jeg ubetinget, at det vil ligge i Ministerens Haand at kunne vise al Imødekommenhed og Lempelse og ogsaa ved selve Banens Anlæg at kunne assistere Byen paa en saadan Maade, at det ikke bliver alt for overvældende for den, og at den ikke standses i sin Vækst.

Endnu maa jeg over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds udtale min Erkendtlighed for hans Udtalelser før, for jeg har hidtil været saa aldeles alene her i Tinget om at paavise den store Skade, som er sket ved, at en Regering gaar hen og laver en saadan Havn uden at have saa megen Forudseenhed, at den køber det Areal, hvor Havnebyen skal udvikle sig. Jeg haaber, at det ærede Medlem hver Gang vi nu komme til at tale om Esbjerg, for Eftertiden vil være saa venlig at erindre sit eget Standpunkt. Hermed skal jeg for mit Vedkommende tillade mig at anbefale Ændringsforslagene til Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa den Udtalelse, som faldt fra det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds om, at Esbjerg kan undvære denne Vej, men Statsbanerne kunne ikke undvære Vejen. Jeg tror, at det ærede Medlem ved denne Udtalelse selv har leveret Beviset for, hvor nødvendigt det var for mig at gøre Bemærkninger til denne Affattelse, som foreløbig havde fundet Sted i Udvalget. Jeg vil nemlig spørge, hvorledes det skulde have kunnet føre til det tilsigtede Resultat, naar Statsbanerne og Esbjerg By skulde blive enige om Anlægget af en Vej, som er nødvendig for Statsbanerne, og Esbjerg By erklærede, at den godt kunde undvære den. Det vilde jo have ført til, enten at Stationen bliver unyttig — for det er nødvendigt for Statsbanerne at have Vejen — eller at Statskassen kom til at betale Vejen. Dette tror jeg ganske sikkert, at det ærede Med-

lem vil være enigt med mig i, og det er det eneste, jeg har gjort Bemærkninger om. Jeg har slet ikke været den, som har stillet mig mest imod yderligere Indrømmelser af nogen som helst Slags. Der har ikke foreligget nogen som helst Antydning af, at Udvalget skulde være til Sinds at gøre yderligere Indrømmelser.

Jeg beder det ærede Medlem optage dette paa sin sædvanlige elskværdige Maade, idet jeg dog samtidig vil sige, at naar man hører det ærede Medlem som den ømme Moder over for dette lille nyfødte Barn, der henriver til lyriske Udbrud som disse: „Esbjerg By, skabt pludselig paa en øde Hedebanke, besidder ikke Formue eller Værdier fra Fortiden, ligesom Befolkningen fra en indvandret ubemidlet Arbejderbefolkning kun lidt efter lidt kan tænkes at arbejde sig frem til Velstand som Landets øvrige Byer“ — saa maatte man være af Stok og Sten, hvis man ikke blev rørt og sagde: For disse Folk maa vi gøre alt, hvad muligt er. Jeg mener, at Udvalget virkelig har været besjælet af den Tanke at gøre, hvad det kunde, og det er blevet næsten lige saa rørt, som jeg selv er bleven. Men naar jeg alligevel tror, at det er bedst, at vi se at komme til Afslutning med denne Sag, er det, fordi, synes det mig, Sporene skræmme noget. Vi begyndte med et større Tilskud, kom i Fjor til et mindre, og komme i Aar til et endnu mindre Tilskud og en langt større Udgift for Statskassen. Jeg tror, det for en væsentlig Del skyldes det ærede Medlems ganske foruroligende Elskværdighed og den Virkning, som han har, ikke blot paa de andre Herrer i Udvalget, men ogsaa paa Ministeren, idet jeg ikke en Gang selv er i Stand til at unddrage mig denne Virkning i det Omfang, som jeg gerne vilde. Der er noget dæmonisk i dette, og jeg er ikke aldeles sikker paa, hvis vi faa denne Sag igen ad Aare, eller maaske især hvis vi faa den om to Aar, at vi saa ikke faa et Budget for Esbjerg Banegaard, som er dobbelt saa stort som nu, og samtidig en Bestemmelse om, at Statsbanerne skulde spørge Esbjerg Kommune, om vi overhovedet maa lægge en Banegaard dernede, og hvilken Pris vi have at betale derfor. Det er derfor jeg, paa samme Tid som jeg ikke er uenig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich), vil forklare ham, hvorfor jeg har ment, at det dog var bedre at holde op, medens Legen er god, og tage, hvad vi kunne faa, thi Enden kan i alt Fald jeg ikke forudse over for disse ganske særegne Evner hos